မြန်မာ့နိုင်ငံရေးသုခမိန်

မာတိကာ

	စိစဉ်သူရဲ့အမှာ	၇
	စာရေးသူ၏ စကားချီး	၁၀
	နောက်ဆက်တွဲစကား	၁၃
	မကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံးရေးခဲ့သော စကားချီး	၁၅
၁။	မျိုးချစ်စိတ်၏အစ	၂၁
၂။	မြန်မာ့အောင်ဆန်း (ပထမပိုင်း)	၄၁
၃။	မြန်မာ့အောင်ဆန်း (ဒုတိယပိုင်း)	၆၁
၄။	မြန်မာ့အောင်ဆန်း (တတိယပိုင်း)	၇၉
၅။	ဗိုလ်ချုပ်ဘာကိုတိုက်ခဲ့သနည်း	၁၁၃
၆။	ထသောသူ ထိုင်ရသည်	၁၁၉
၇။	နောက်ဆုံးည	၁၃၁
၈။	အတိတ်ကို ဆောင်ရသော်	၁၅၇
၉။	တော်လှန်ရေး	၁၇၇
၁၀။	မြန်မာ့နိုင်ငံရေးသုခမိန်	၁၈၅
၁၁။	ဗိုလ်ချုပ်၏ ခေါင်းဆောင်အင်္ဂါ	၁၉၇
၁၂။	မြန်မာ့လူမှုတော်လှန်ရေးသို့	၂၀၇
၁၃။	အကြောက်နိုင်ငံရေး	၂၁၅
၁၄။	အနာဂတ်မြန်မာ့နိုင်ငံရေး	၂၂၃
၁၅။	ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မှတ်မိကြသေးရဲ့လား	၂၃၃
၁၆။	လူငယ်တို့၏ ရှေ့ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်	၂၄၃
၁၇။	ဗိုလ်ချုပ်၏ စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့	၂၄၉
၁၈။	အာရှနှင့် အောင်ဆန်း	၂၅၉
၁၉။	မိုးပြိုသောနေ့	၂၆၇
၂၀။	ဆရာမြ	၂၇၇
၂၁။	အာဇာနည်တို့၏အလုပ်	၂၉၁
၂၂။	ဗိုလ်ချုပ်ကိုရည်စူး၍ ငါတို့ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ	၂၉၉
၂၃။	အာဇာနည်တို့၏ နိုင်မာသောဗွဲ့သတ္တိ	၃၀၉

မကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံးရေးခဲ့သော စကားချီး

စာရေးသူသည် ၁၉၄၈ ခုနှစ် မှ ၁၉၆၁ ခုနှစ်အတွင်း မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးတို့တွင် ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါး ၁၅ ပုဒ်တို့ကို စုစည်း၍ ၁၉၆၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် "ဗမာ့နိုင်ငံရေးသုခမိန်"ဟူသော အမည်ဖြင့် နှလုံးလှစာပေတိုက်မှတစ်ဆင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူသည် စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်းအင်္ဂါနှင့်အညီ စကားချီးကို ရေးပေးခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာတို့က အချိန်မမီဟုဆို၍ စကားချီးကို ချန်လှပ်ပြီး ဆောင်းပါးချည်းသက်သက်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် စကားချီးဆိုသည်မှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းလုပ်ငန်းနှင့်ဆိုင်သော မှတ်တမ်းဖြစ်လေရာ၊ သူမပါလည်း ပြီးနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်၍ ရိုက်နှိပ်ရန် အကြောင်းဆုံလာလျှင်၊ ထိုစကားချီးသည် ထုတ်ဝေသူတို့အတွက် သာမက၊ စာဖတ်သူတို့အတွက်လည်း ဗဟုသုတဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ဤစာကို ထပ်မံပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ကြံစည်၍ မူလနှင့် သဘာဝချင်းတူသော ဆောင်းပါးသုံးပုဒ်ကို နောက်ထပ် ဖြည့်စွက်ပြီးလျှင်၊ စာရေးသူ၏ အာသီသကို ထင်ပေါ်စေ

ရန်၊ ယခင်က ပုံနှိပ်ရာ၌ ကျန်ရစ်သော စကားချီးနှင့် နောက်ဆက်တွဲစကားတို့ကိုလည်း ပါနိုင်လေအောင် စာရေးသူက စီစဉ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်လောက်မှအစပြု၍ စာရေးသူ၌ မျက်စိတိမ်စွဲသောရောဂါ စွဲကပ်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်များ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ယခုအခါ မျက်စိတစ်ဖက် အတန်ငယ်ကောင်းလာပြီဖြစ်၍ ယခင်က သိမ်းဆည်းထားသော စာမူကို ပြန်လည်စစ်ဆေးပြီးလျှင် ယခင်မထုတ်ဖြစ်သော ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းစာမူကို ထပ်မံဖြည့်စွက်၍ ပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ယခင်က စာအုပ်အမည်ကို "ဗမာ့နိုင်ငံရေးသုခမိန်"ဟု ပေးခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခု ရောက်ဆဲခေတ်၌ နှုတ်ပြော "ဗမာ"ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် အရေးအသား "မြန်မာ"ဟူသော ဝေါဟာရတို့ကို စနစ်တကျ ကွဲပြား ခြား၍ ရေးသားလျက်ရှိနေကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်း၌ မှီတင်းနေထိုင်သော လူများစုတို့ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုရာ၌ "ဗမာ"ဟု နှုတ်ပြောအတိုင်း ပြောလည်းပြော၏။ ရေးလည်းရေး၏။ သို့ ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးကို ရည်ညွှန်းရာ၌ ရုံးထုံးစံနှင့်အညီ "မြန်မာ"ဟူ၍ တရားဝင်ရေးသား၏။ ရေးသည့်အတိုင်းလည်း၊ တရားဝင် နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုကြ၏။ ဤကဲ့သို့ အပြောနှင့် အရေးကို စနစ်တကျ ပိုင်းခြားသော ဤခေတ်တွင် ခေတ်၏အလိုကိုလိုက်၍ "မြန်မာ့နိုင်ငံရေး သုခမိန်"ဟု ပြင်ဆင်ပုံနှိပ်လိုက်ပါသည်။

သုခမိန်ဆိုသည်မှာ သဘောတရားအမှန်ကို ရှုစမ်းရှာဖွေကြံဆ ထုတ်ဖော်သော ပညာရှင်ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအလိုနှင့် ကောင်းမြတ်မှန်ကန်သော အမြင်ကို ရှာဖွေသူအား အမြင်ကြည်လင်သူ သမ္မာဒိဋ္ဌိပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ မှတ်ယူကြပါ၏။ နိုင်ငံရေးဟူသည်မှာ မိမိနိုင်ငံ၏ ကြီးပွားတိုးတက် ငြိမ်းချမ်းသာယာခြင်းကို ဆောင်ရွက်သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ နိုင်ငံ၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာစေသော လုပ်ငန်းခွင်၌ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တာဝန်တစ္စရားတို့ကို ဆောင်ရွက်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယေဘုယျအားဖြင့် နိုင်ငံရေးသမားဟု မှတ်ယူကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်

နိုင်ငံ၏ တိုးတက်ရေးကို လက်တွေ့ဆောင်ရွက်သူဖြစ်၍ အလွန်အရေးပါ၏။ သို့ရာတွင် လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ရာ၌ သဘောတရားမှန်ကန်ကောင်းမွန်ခြင်း မရှိလျှင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ပြီးပြည့်စုံခြင်း ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်း၌ လက်တွေ့ကိုလည်း လုပ်တတ်ရမည်။ သဘောတရားရေးရာ၌လည်း အသိတရားနှင့် ပြည့်စုံရမည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးစလုံး၏ အလုပ်သည် နိုင်ငံရေးအလုပ်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ယင်းတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ နိုင်ငံရေးသမားများပင်ဖြစ်သည်ဟု သာမညအားဖြင့် မှတ်ယူကြရသည်။ သို့သော် လက်တွေ့သမား၏ အလုပ်ကို ကောင်းမွန်မှန်ကန်အောင် ညွှန်ပြသူမှာကား သဘောတရားပြည့်ဝသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မြန်မာ့အတွေးအခေါ်အရ သုခမိန်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဤသည်တွင် နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်သူ အလုပ်သမားနှင့် နိုင်ငံရေး သဘောတရားမှန်ကို ကြံဆသူ နိုင်ငံရေးပညာရှင်ဟူ၍ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သုတေသီတို့က ပိုင်းခြားသတ်မှတ်သည်။

နိုင်ငံရေးသမားဟူသော ဝေါဟာရနှင့် နိုင်ငံရေးသုခမိန်ဟူသော ဝေါဟာရနှစ်ခုစလုံးသည် မြန်မာ့ကျွဝင်၍ ကျခြေနှင့် ပြည့်စုံသော ဝေါဟာရများ ဖြစ်ကြသည်။ ရှေးခေတ်က ကျွမ်းကျင်သူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သမားဟု ခေါ်ကြသည်။ ယခုခေတ်၌ ဆေးကုသတတ်သောသူတို့ကို ဆရာဝန်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ရှေးက ဆေးသမား(သို့မဟုတ်) သမားတော်ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ ရှေးခေတ်က တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်သော ပညာရှင်တို့ကို သုခမိန်ဟု ခေါ်ကြသည်။ မြန်မာလို ရိုးရိုးပြောရလျှင် သုခမိန်ဆိုသူသည် ယခုခေတ် ကာထိက ပါမောက္ခများကဲ့သို့ အတတ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကာလဆိုသည်မှာ ရွေ့လျောသော သဘောရှိသည်။ ကာလရွေ့လျောနှုန်းများလျှင် ခေတ်များဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ခေတ်များထဲသို့ ရောက်သောအခါ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော ဝေါဟာရတို့သည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သမားကို အရက်နှင့် တွဲလိုက်သောအခါ ယုတ်နွံအဆုံး နာမည်ပျက်လာသည်။ သုခမိန်ဟူသော

မွန်မြတ်သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ဝေါဟာရသည်ပင်လျှင်၊ ငါ့ခမိန်ဟု လှောင်ပြောင်သော စကားမျိုးဖြစ်လာသည်။ သို့သော် စာရေးသူသည် အပျက်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ ရေးခြင်းမဟုတ်သောကြောင့်၊ သမားဟူသော ဝေါဟာရနှင့် သုခမိန် ဟူသော ဝေါဟာရတို့ကို ခေတ်ပညာရှင်တို့က မှန်ကန်စွာ အသုံးချသွား ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်၊ အထက်၌ ပြဆိုခဲ့သော အမြင် ကြည်လင်ခြင်းကို မှတည်၍ ကြီးပွားတိုးတက်စေသော လမ်းကို လိုက်ကြမည်ဆိုပါက၊ လောကီအတွက် ပြောရလျှင် မှန်ကန်သော လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သောကြောင့် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်နိုင်မည်။ သမ္မာအာဇီဝ ထွန်းကားသောအခါ မနုဿလောကသည် ငြိမ်းချမ်းသာယာပါလိမ့်မည်။ စာရေးသူ၏ အရင်းခံစေတနာမှာ နိုင်ငံတော်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးကို တက်ညီလက်ညီ တည်ဆောက်ပါစေဟူသော စေတနာဖြစ်ပါသည်။

ဤစေတနာဖြင့် ဤစာကို ရေးသားပြုစုရာ၌ စာရေးသူသည် သတင်းစာဆရာတို့၌ရှိသော အတတ်ပညာကို အသုံးပြုပါသည်။ သတင်းစာဆရာသည် နေ့စဉ်ဖြစ်ပေါ်နေသမျှသော သတင်းအချက်အလက်တို့ကို အမှန်အတိုင်း တင်ပြရသော တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသည်။ ဤတာဝန်ကျေအောင် အချက်အလက်တို့ကို စိစစ်လေ့လာရသည်။ ဤသို့ လေ့လာသောအခါ အချက်အလက်များ ပေါက်ဖွားရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုပတ်ဝန်းကျင်ထဲ၌ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဆက်အစပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအဆက်အစပ်ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော အာဘော်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအာဘော်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုး-အပြစ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဖြည့်သူတို့ ဉာဏ်ပွင့်စေအောင် လေ့လာရေးသားရသည်။

သတင်းစာလုပ်ငန်းသည် သမိုင်းဆရာတို့၏ လုပ်ငန်းနှင့် အမျိုးတော်ပါသည်။ သတင်းစာဆရာသည် သမိုင်းဝင်အဖြစ်အပျက်တို့ကို နေ့စဉ်လိုလို မှတ်တမ်းတင်သည်။ သမိုင်းဆရာသည် သတင်းစာဆရာတို့၏ မှတ်တမ်းကို လေ့လာ၍၊ လူတို့၏ နေ့စဉ်ဖြစ်ပျက်နေသော သခါရမှုတို့ကို စိစစ်ပြီးလျှင်၊ အတိတ်ကသည် ပစ္စုပ္ပန်၌ မည်သို့ အကျိုးပေးသည်

ကို မှတ်တမ်းတင်ရသည်။ ထိုမှတ်တမ်းကို လေ့လာ၍ အနာဂတ်ကိုလည်း မျှော်ကြည့်ရသည်။ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်တို့၏ ကွင်းဆက်ကို သမိုင်းပညာရှင်တို့က သမိုင်းနိယာမနှင့် လျော်ညီစွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ကြလျှင်၊ သာမန်နိုင်ငံရေးလုပ်သားသည် နိုင်ငံရေးသုခမိန်ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မည်။ နိုင်ငံရေးသုခမိန်တို့၏ အင်အားကောင်းမွန်လာလျှင်၊ နိုင်ငံရေးလုပ်သားကောင်းများ ပေါ်ထွန်းခြင်းကြောင့်၊ နိုင်ငံသည် ကြီးပွားတိုးတက်လာလိမ့်မည်။ ယနေ့ ကြီးပွားနေသောတိုင်းနိုင်ငံတို့တွင် စတိတ်စမင်း[၁] ဟူသော နိုင်ငံရေးသုခမိန်တို့၏ အခန်းကဏ္ဍသည် အလွန်တရာ အရေးပါလှပေသည်။ ဤသဘောတရားတို့ကို ဆင်ခြင်၍ စာရေးသူက ဤစာစုကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာ၌ စာရေးသူ၏ အာသီသကို သိရှိနားလည်၍ စာရေးသူအား ကူညီစောင်မအားပေးကြသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟာအပေါင်းတို့ကို စာရေးသူက အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ခေတ်၏ သဘာဝတို့ကို တင်ပြရာ၌ တင်ပြသူ၏ အကြားအမြင် အတွေ့အကြုံတို့ကို အခြေပြု၍ တင်ပြကြစမြဲဖြစ်သည်။ ထိုအခါ တင်ပြသူ၏ ထင်မြင်ချက်တို့သည် မှေးမှိန်ကျလျှင်၊ သမိုင်းအလို့ငှာ ခိုင်မာသော အထောက်အထားကိုရပြီဟု ယူဆကြသည်။ ဤသဘောကို မျက်မှောက်ပြု၍ စာရေးသူသည် မှေးမှိန်စွဲဖြင့် ရေးပါသည်။ သို့ပါသော်ငြားလည်း စာရေးသူသည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပမာဒလေခနှင့် ကင်းသော်မှ ကင်းပေလိမ့်မည်။ စာရေးသူ၏ စေတနာကို ချင့်ချိန်နိုင်ကြပါလျှင်၊ ထိုပမာဒလေခတို့မှာ ပညာရှင်တို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော ပမာဒလေခမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ခေတ်ကို အနုစိတ်၍ ပိုင်းခြားကြည့်သောအခါ၊ မနေ့က ဖြစ်စဉ်ကို ယနေ့ဖြစ်စဉ်ကဲ့သို့ လှေနံ တားထစ် မမှတ်သင့်ချေ။ ဤလောက၌ ထင်မြင်ချက်ဟူသည်မှာ ပြုပြင်စီရင်ခြင်း သခါရနှင့် မကင်းနိုင်။ ပစ္စက္ခတွင်၌ ပရမတ်ဟု တမ်းတမ်း

စွဲ မပြုသင့်ချေ။ အဓိကအချက်ကိုသာလျှင် ပဓာနပြုသင့်သည်။ ဤစာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ အလေးအမြတ်ပြုခြင်းကို ခံထိုက်သော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ နိုင်ငံအတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ သမ္မာကမ္မန္တဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ လမ်းညွှန်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်သည်သာလျှင် အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်သည်။

ယခုဆောင်းပါးများကို ရေးသားရာ၌ မြန်မာ့နိုင်ငံရေး သုခမိန်ဟူသော သဘောတရားနှင့် ဆက်စပ်အကျုံးဝင်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အဆက်မပြတ် ကြံဆ၍ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ၊ အနာဂတ်၌ စာရေးသူ၏ အာသီသသည် အကောင်အထည်ပေါ်ပါစေသော်။

မောင်ထင်

၁၉၉၉ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်။